

יש להכיר בהכרח של קיומ תקשורת פוליטית, עצמאית ומגוונת כתנאי לכינונה של חברה דמוקרטית. מוסד התקשרות אמור לתקן קרשות העומדת בפני עצמה, יש המכנים אותו בשל כך "הרששות הרבעית" בכך לציין את עצמותו. על התקשרות לתווך בין השלטון לאזרחים, להביא לידי עדות האזרחים פעולות ומחדים של הרשויות האחירות ולהיות הבסיס לביקורת ציבורית. בנוסף אמר מושך תקשורת לפעול בשותף עם שלוש הרשויות האחרות (ממשלה, מבצעת, שופטת) ועם מוסדות חברתיים אחרים בכך למשר ערכיהם ותרבותם דמוקרטית.

מהי דמוקרטייה:

משמעות המילה "דמוקרטייה" היא- "שליטון העם". המילה, מרכיבת משתי המילים היוונית: דמו=עם, ו-קרטיה/קרטוס=שליטון.

הגדרות:

- **עפ"י מילון אביב שושן:**
שליטון העם, משטר מדיני שבו ניתן השלטון בידי נבחרי העם באמצעות הפרלמנט (בית הנבחרים, הכנסת) והממשלה הנבחרת על ידו, ובו מوطחות זכויות האזרח להבעת דעתה חופשית בבחירה ובעיתונות.

- **עפ"י ויקיפדיה:**
שיטת מispiel בה יש לאזרחים יכולת זכות להשפיע על המדיניות הציבורית במדינתם, באופן חוקי ומוסוד. הם יכולים לעשות זאת, לדוגמה, באמצעות הבעת דעתם בPHONE, הצביע בבחירות או במשאל עם, השתתפות בדיונים לפני החלטות ובהחלטות עצמן, התמודדות בבחירות או הבחירה אל מפלגה המתמודדת בהן. דמוקרטיות של ימינו מעמידות במרכז גם את הקפדה על שמירת זכויות אדם כמו : הזכות לחירות, חופש הביטוי, חופש התאגדות, זכויות הקניין וחופש התנועה.

עפ"י אתר המxon היישראלי לדמוקרטייה: -
א. דמוקרטייה פורמלית... כזרת ממשל - זהה דמוקרטייה ניהול המדגישה את הכללים הצורניים ואת דרכי ניהול האופייניים לדמוקרטייה.
המושג 'דמוקרטייה פורמלית' מכוון לעקרונות המנחים את רשות השלטון ומאפשרים להן למש את הסמכויות שהעניק להן העם.

העקרונות הדמוקרטיים המנחים את רשות השלטון הם: בחירות חופשיות, הכרעת הרוב, הפרדת רשותות ושליטון החוק.
ב. דמוקרטייה במובן מהותי... בערךים וכחשקפת עולם – פירושה מערכת של ערכים שבמרכזו עומד האדם. על פי השקפה זו, המבוססת על הנחות יסוד אשר התפתחו בעולם המערבי בתקופה ההשכלה, האדם עומד במרכז המציאות, הוא תבוני, מוסרי, רציונלי ואוטונומי וכן הוא נולד עם זכויות טבעיות: הזכות לחיים, לחירות, ולקניין. דמוקרטייה- מהותית המבוססת על הנחות אלו תשאף למש את ההגנה על זכויות האדם ואת הערכים הנובעים מזכויות אלו כגון פוליטיזם וזכויות המיעוט.

części

א. קרא את 3 ההגדרות שבעמוד הקודם, למושג "דמוקרטיה".
ציין מה הדגש/ הייחוד בכלל אחת מההגדרות ומה השוני ביניהן.

ב. הגדר מהי דמוקרטיה לדעתך.

ערכים / עקרונות מרכזיים בדמוקרטיה:

***חירות** - זכותו של האדם לנוהל את חייו ולמש עצמו בהתאם לצרכיו ורצונותו, כל עוד אין פוגע בזולת (האדם כבעל אוטונומיה ותבונה).

***פלורליזם** - הכרה בשונות של הפרטימ והקבוצות במדינה, והלגיטימציה של כל קבוצה לשומר על "יחודה, ולפעול על-פי השקפת עולמה".

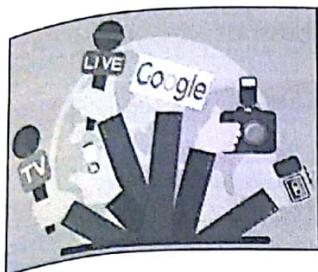
***שוויון בפני החוק** - כולם שווים בפני החוק: אוטם חוקים תקפים הן לגבי האזרוח באשר הוא והן לגבי בעלי התפקידים הבכירים במדינה (נשים, שרים, ח"כים, שופטים). כל מי שעובר על החוק, י לעמוד לדין על-פי אותה מערכת חוקים.

***חופש ביתוי** - מכיל בתוכו שני ערכים/ זכויות : החופש הביטוי וחופש המידע.
הזכות של כל אדם לבטא ולהביע דעתו על כל דבר ובכל דרך (מאמר, שיחה, יצירה אומנות, הפגנה וכו'). וכן הזכות לשמעו/ לקרוא/ לצפות בכל התבאות של כל אדם אחר.
(זהוי אחת החירויות הבזזות שאינה כתובה בספר החוקים של מדינת ישראל אך היא זכות חוקתית שנוצרה בפסקת בג"ץ "קול העם" (1953) בה כונתה על ידי השופט אגרנטן "זכות עילאית" – זכות עקרונית ביותר, ש策יר להימנע בכל דרך מהפרטה או מהגבלהה).

***זכויות המיעוט** - ההנחה העומדת בסיסן זכויות המיעוטים היא כי כל קבוצת מיעוט שואפת לשמר את עצמה ואת זהותה שלה, ועל כן נדרש הכרה של המדינה בקבוצת המיעוט ומתן האפשרות לשמר את הייחוד והזהות שלה (הגדירה עצמית, הכרה בשפה, תוכניות ללימודים ייחודיים ועוד).
קבוצת מיעוט היא כל קבוצה שיש לה מרכיב ייחודי או מספר מרכיבים ייחודיים שմבדילים אותה מקבוצת הרוב במדינה. מרכיב ייחודי זהה יכול להיות דת, שפה, תרבות, מוצא אתני או מורשת.

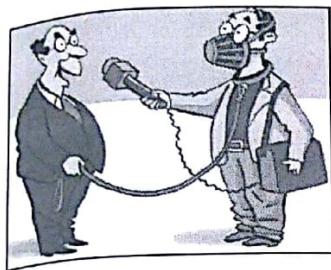
תשיבתה וכוחה של התקשרות במדינה דמוקרטית

*התקשרות כמתווכת בין קהלים לבין מוסדות

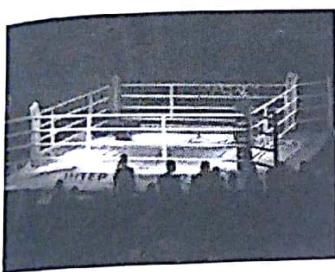
אמצעי התקשרות נמצאים במרכז ומעבירים מסרים בין החלקים השונים בחברה. התקשרות מתווכת בין המציגים למוסדים (בין הפוליטיקאים לבין הקהיל). מצד אחד התקשרות מאפשרת לשולטן להציג את מדיניותו בפני האזרחים ולשכנע את ציבור האזרחים בנכונותה של מדיניות זו. מנ הצד השני התקשרות מעניקה במה לאזרחים לבטא ביקורת על השולטן. יכולת התקשרות לתוך, מעניקה לתקשרות מעמד עצמאי וакטיבי הטומן בחובו עצמה רבה ולקיחת חלק פעיל בתהליכי החברתיים.

*התקשרות כ"כלב שמירה של הדמוקרטיה"

אמצעי התקשרות מושלים לכלב שתפקידו לעקוב ולהתריע אחרי פעולותיהם של השליטים והמסד, ממש כפי שהוא "כלב שמירה". אגשי התקשרות הם כשליחי הקהיל ומנגנון פיקוח על השולטן. התקשרות מדווחת ומתריעה בפני הציבור מפני כל חריגה מן הסדר הטוב והמנהל התקין ומעוררת את תשומת לבו של הציבור. لكن היא מרבה לפרסם פרסומים שליליים וביקורת על המסד.

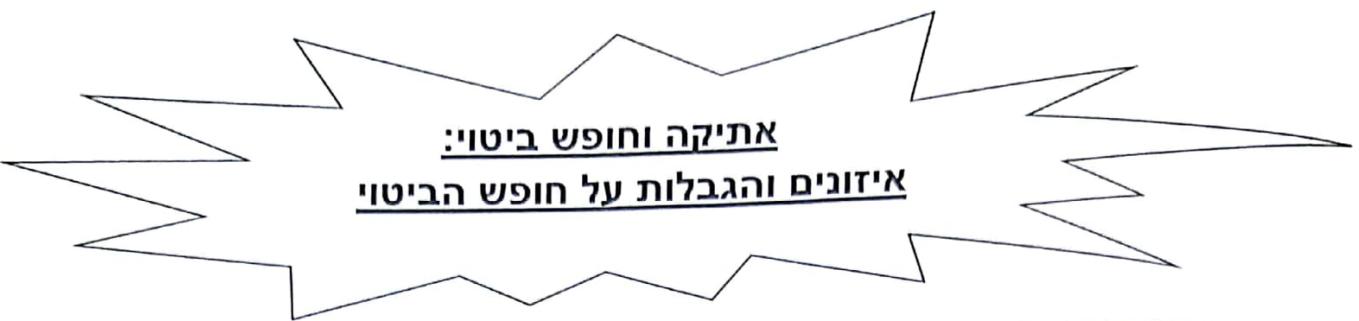
*התקשרות כזירה ציבורית

אמצעי התקשרות מושלים לזרה שאליה מתנקזים השיח הציבורי והדעת השונות. בזרה זו כל יריב נאבק על דעתו ועל רכישת עצמה פוליטית. הנושאים המועלים לדין בתקשרות משפיעים על קביעת סדר היום הציבורי. מטעם התקשרות כזירה ציבורית מעניק לאמצעי התקשרות יכולת להציג או להעצים עימותים שונים, להבליטם או להסתירם, בהתאם לשיקולים שונים שאינם בהכרח אובייקטיבים.

- א. בחר ידעה העוסקת באירוע אקטואלי בה ניתן להבחן באחד או יותר משלושת המנגנונים המוזכרים לעיל.
 - ב. צין בקצרה מה אירוע המדובר והבא לכיתה את הידעה עליה הנך מתבסס.
 - ג. הסבר כיצד בא לידי ביטוי כוחה של התקשרות בסיקור האירוע שבחرت.
 - ד. הבע דעתך האישית: מהו היתרונו ומהו החיסרון בכוח הניתן לתקשרות בסיקור האירוע בו בחרת.
-
-
-
-
-
-

אתיקה וחופש ביתו: אייזונים והגבלוות על חופש הביתו

זכויות מתנגשות: דמוקרטיה אין משמעותה הKENNIOT חופש ביתו מוחלט ובלתי מוגבל, שהרי אחד תועדנה בסכנה חריפות אחריות כגון זכותו של אדם לפרטיות ולשם טוב, הזכות לשמרה על "KENNIY" (זכויות יוצרים), הזכות למשפט הוגן וכדומה.

כאשר שתי זכויות של פרטים שונים מתנגשות אחת עם השניה, יש לשקל את הפטרון הנאות ביותר, כך שתאפשר הגנה מרבית על כל אחת מהזכויות, תוך פגיעה מועטה ככל האפשר בכל אחת מהן.

לדוגמא: **חופש הביתו**. קובל כי לכל אדם זכות לומר כל דבר שירצה, אלא שאדם יכול לנצל זכות זו באופן שיפגע בזכות לכבוד של אדם אחר, ולכן חופש הביתו יוגבל כדי לא לפגוע בכבוד הזולות.

התנגשויות נוספות: בין הזכות להפגין למול חופש התנועה, זכות הציבור לדעת לעומת הזכות לפרטיות וכו'.

קביעת האיזונים לחופש הביתו / הגבלוות בין הזכויות, הוא תפקידה של מערכת המשפט.
הגבלת חופש הביתו נמדדת ב"מבחן הוודאות הקרובות" לפיו רק אם יש סכנה וודאית לשлом הציבור ובטעונו, כי איז גובל חופש הביתו.

מבחן הוודאות הקרובות:

מקורו של "מבחן הוודאות הקרובות" הוא ב"בג"ץ קול העם", פסק הדין הראשון שבו נבחנו בישראל גבלוותיו של חופש הביתו כשהוא מתנגש עם ביטחון המדינה ושלום הציבור.

בג"ץ קול העם הוא דיןagini לפסק דין משנת 1953, של נסיא בית המשפט העליון אז, השופט אגרנטן. בשנת 1953 פרסם עיתון "הארץ" ידעה כי שגריר ישראל בארץ הברית מורה אבן הודייל כי אם תפרוץ מלחמה בין המעצמות תעמיד ישראל מאותים אלף חיילים לרשות ארצות הברית. הממשלה הכחישה את הידעה, ואולם בinctiyim שמשה הידעה בסיס למאמר ביקורת חריף בעיתון "קול העם", (שהיה ביטאונה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית). במאמר נכתב, בין היתר, שהממשלה מחרחת מלחמה "ומסתורה בدم הנער הישראלי". שר הפנים אז, ישראל רוקח, החליט לסגור את עיתון "קול העם" ל-15 ימים, וזאת מתוך שימושו לפי פקודת העיתונות² להפסיק את פעולתו של עיתון אם התפרסם בו דבר העולל לסיכון שלום הציבור". העיתון עתר לבג"ץ בטענה שנפגע חופש הביתו.

השופט שמעון אגרנטן קיבל את עתירת עיתון "קול העם" ובפסק דין ארוך וממושך ביסס את חופש הביתו בזכות עילائية במשפט החוקתי בישראל, וקבע בזאת למסחיכי דרכו את הדרך שבה ניתן להגן על זכויות האזרח וחופש הביתו, כאשר הם מתנגדים עם אינטרסים אחרים, נוגדים.

בפסק דין נקבע "מבחן הוודאות הקרובות", לפיו כאשר חופש הביתו מתנגש עם אינטרס מגן אחר, **"יסוג חופש הביתו רק כאשר תקיים וודאות קרובות לפגיעה ממשית ורצינית באינטרס الآخر."**

חשיבותו של פסק דין "קול העם" היא בכך שהוא לראשונה בעצם קיומה של הזכות לחופש הביתו זכות עילאית – למרות שאין כל חוק בנושא זה.

² פקודת העיתונות הייתה פקודה אשר נחקקה בשנת 1933 על ידי השלטון המנדטורי בארץ ישראל, במטרה לחתת לשלטונות מכשיר פיקוח עלי על העיתונות היהודית והערבית ובכך לדכא גליות של מהאה ומרי נגד השלטון. הפקודה ספגה ביקורת על פגיעה בחופש הביתו ובחופש העיתונות, ولكن בוטלה בשנת 2017.

הזכות לשם טוב - חוק איסור לשון הרע (1965)³

חוק איסור לשון הרע בא להגן על כבודו ושמו הטוב של אדם בעיני הציבור, באמצעות הטלת איסור על פרסום ביטויים העולמים להשפילו ולבזותו. החוק הקובע כי פרסום לשון הרע הוא עוללה אזרחות ועבירה פלילית, בא לקבוע מתי צריך להגביל את חופש הביטוי בכך להגן על שמו הטוב של האדם ומתי אין להגביל את חופש הביטוי – גם אם נפגע שמו של אדם. בעידן המורכב בו אנו חיים, ניתנים סעיפים לחוק לדינום מפוללים בבתי המשפט.

מתוך החוק, "לשון הרע" הוא כל דבר שפרסומו עלול:

1. להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבז או ללעג מ对他.
2. לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תוכנות המיוחסים לו.
3. לפגוע באדם במשרתו, למשל ידו, בעסקו או במקצועו.
4. לבזות אדם בשל גזע, מוצא, דתנו, מקום מגורי, מינו או נתייתה המינית.

ההגנהות בפני תביעת לשון הרע:

1. אם הדבר שפורסם היהאמת – העיתונאי או הנתבע חייב להוכיח "אמת דברתי".
2. אם יש בפרסום עניין ציבורי.⁴ חייבים להוכיח את שני הדברים במקביל, כלומר: גם "אמת דברתי" וגם שמדובר עניין ציבורי! לעיתים יש בעיה להוכיח אם יש עניין ציבורי.
3. אם הפרסום היה בתום לב ("בלי כוונה").
המקרים בהם אפשר יהיה לטעון להגנת תום לב:
 - הפרסום היה הבעת דעת ולא עובדה על התנהגות הנפגעה בתפקיד ציבורי.
 - הפרסום הוא ביקורת על יצירה ספרותית (או אחרת) שהפגעה פרסם רבים.
 - הפרסום נעשה בשידור חי ברדיו או בטלוויזיה ולבן הנתבע לא יכול היה לדעת מראש מה ייאמר. כמובן, המנחה/העורך/האחראי – לא יודעים מראש על הכוונה להוציא לשון הרע.כלומר, המנחה/העורך/האחראי – לא יודעים מראש על הכוונה להוציא לשון הרע.

מעמדם של נבחרי ציבור ודמיות ציבוריות:

השאלה של פגיעה בשם הטוב יש בה חשיבות מיוחדת לגבי דמיות ציבוריות ובעיקר לגבי נבחרי ציבור. פעולותיהם של אלה הן בעלות עניין ציבורי, יש אף הטענים כי זהו הסיכון שלוקח על עצמו איש ציבור, מעצם מעמדו – סיכון שייפגעשמו הטוב, ובניגוד לאדם פרטי יש לו אמצעים, ידע ונגישות לכל התקשורת ובכוחו להגן על שמו הטוב אם יפגע. החוק אין מביח בין אנשי ציבור לאזרחים מן השורה, אך התקשרות ובתי המשפט נהגים בהם לעיתים אחרת ("למען יראו ויראו").
יש להגן על נבחרי ציבור מפני הצגת דימוי מוטעה שלהם בזיכרון, אך אין להגן עליהם מפני הצגת עובדות מביבות, כאשר הן נכונות, או כאשר יש השאלות של התנהלותם/מצבם על תפקודם הציבורי. כמו כן, מותר להביע דעתה על התנהגותם ותפקידם של נבחרי ציבור. יש לכך חשיבות בגיבוש דעת הציבור עליהם. במקרה זה עדיף חופש הביטוי על שמו הטוב של איש הציבור המבוקר.

³ חוק לשון הרע הוא רחוב ירעה ומתעדכן מעט לעת. בחוברת זו מובאים עיקרי בלבד.

⁴ "עניין ציבורי" הוא עניין שיש לציבור אינטרס לגיטימי לדעת עלי ותועלת בידיעתו, לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים /או לשם אורחות חיין.
"עניין לציבור" הוא עניין שמשמעותו את הציבור אך אין אינטרס חיווני שהציבור יידע אותו.

לדוגמא:

- הפרסומים באשר לפروف' יעקב פרנקל, שהוסרה מועמדותו לתפקיד נגיד בנק ישראל באוגוסט 2013,
- לאחר שיוחסה לו גיבת פטייטים מחנות בנמל התעופה של הונג קונג לפני מספר שנים.
- הפרסומים באשר לתא"ל (במי"ל) גל הירש, שהוסרה מועמדותו לתפקיד מפק"ל המשטרה בספטמבר 2015 לאחר שיוחסו לוUberות של הלבנת הון, שוחד, מרמה וUberות מסומות.

פרסום שמות חשודים

אחד ההיבטים של השמירה על השם הטוב הוא נשא פרסום שמות חשודים. הציבור יש עניין בזכות לדעת על חיקירת מעשים פליליים ומעצר חשודים, והתקשרות מדווחת על כך בהרחבה, במיוחד כאשר החשודים הן דמויות ציבוריות.
מצד שני, פרסום העובדה שהוגשה תלונה נגד אדם, או שהוא נחקר או נעצר ע"י המשטרה עלול לפגוע בשמו הטוב של האדם.
החוקים הקיימים מאפשרים לבתי המשפט לאסור פרסום פרטייהם של חשודים ועצורים במקרים מסוימים כגון: קטינים, שמירה על בטיחון המדינה, פרסוםศาล לעגוע בחקירה (=איסור פרסום).

בchodש ינואר 2012 אישרה מליאת הכנסת בקрайיה שנייה ושלישית את הצעת חוק בת' המשפט (תיקון מס' 68), התשע"ב-2011, לפיה פרסום שמות חשודים אסור במשך יומיים, ככלומר חקירה לא תובא לדידות הציבור ב- 48 שעות לאחר ידוע הנחקר.
מטרת הצעת החוק הממשלתית, היא לחתן חזנות חדשות לבקש מבית המשפט לאסור את פרסום פרטי המזהים, פרט לקרים חריגים בהם דרוש הפרסום לצורך חקירה או לצורך זהירות הציבור.

לשון הרע בעידן של אמצעי תקשורת חדשים

חוק איסור לשון הרע מתיחס (בסעיף 11) לפרסום באמצעות התקשרות המוגדרים כטלוייזה, רדי ועיתונות. למורת שהחוק אינו מתיחס באופן ישיר לאינטרנט כאמצעי תקשורת, ניתן בהחלט למצוא פסק דין שהכrichtו כנגד שימוש בלשון הרע גם בראש האינטרנט.
האינטרנט הפרק לכלי שכמעט כל אדם עשוי בו שימוש יומיומי ומעלה פרסומים / נחשף לכמה אינסופית של מידע בו. האפשרות לשמור על אוניות באינטרנט הביאה לתופעה שבה אנשים מפרסמים תכנים הפוגעים באחרים ומהווים לשון הרע.
הצעות חוק שונות בנושא, שהונחו על שולחן הממשלה עדין לא מעוגנות בחוק בישראל.

לשון הרע בפייסבוק:

פרסום לשון הרע בפייסבוק הוא כפיגום לשון הרע בפורמי. הפרסום בפייסבוק מזוהה עם המפרסם וניתן לאתרו בקהלות. כך, מי שפורסם לשון הרע בפייסבוק צפוי להיתבע ולהיות מחויב בתשלום פיצויים. מידת תפוצתו של הפרסום בפייסבוק עלולה להשפיע על גובהו של סכום הפיצויים.
לדוגמא:

תביעה הדיבת שהגישי הזוג נתניהו נגד העיתונאי יגאל סרנה⁵:

באחד מה פוסטים שלו בפייסבוק כתב סרנה (במרץ 2016) על 'מקרה שארע' בו 'שרה נתניהו הורתה בצעקות לבולה, לרחת מכוניים המשותפת, בעת שנסעו בכביש 1'.
הזוג נתניהו תבע התביעה דיבה את העיתונאי סרנה. בחודש יוני 2017 בית המשפט פסק לטובת הזוג נתניהו וחיב את סרנה בתשלום של 115 אלף ש"ח בגין לשון הרע.

בchodש يولי 2017 חדר מחבלי לבית משפט סלומון ביישוב חלמייש ורצה בדם קר את הסבא ושנים מילדיו. בעקבות הרצת המזעزع, הופצו תמונות קשות מהטבח למטרות הסברה בעולם. היו גם קולות שביקשו שלא לפרסם ולא להפיצו את התמונות האלה היו והדבר פגע בכבודם של הנרצחים, בנפשנו שלנו, ומזהם את השיח הציבורי והפוליטי.

כתב האם הנזכר בעד או נגד פרסום התמונות הקשות מהטבח בחלמייש. נמק ובסס את עמדתך.

איסור פרסום

איסור פרסום הוא איסור המוטל על אמצעי התקשורות, לפרסום מידע מסוים. האיסור מתנגן בעקרונות של חופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת, ولكن הוא אמר לחול רק על מידע שפרסומו עלול לפגוע באינטרסים של הציבור, כגון פגיעה בחקירה משטרתית או פגעה בביטחון המדינה, או מידע שפרסומו עלול לפגוע באדם מסוים, כגון פגעה בשמו הטוב או סיכון חייו.

* סוביידיצה (1957)

SUB JUDICE הטית משפט

אתה מזכירות הפרט היא הזכות למשפט הוגן. חוק הסוביידיצה אוסר על העיתונות וכן על כל גורם אחר, לפרסם דבר העולם להשפיע על משפט תליי ועומד, הן פרסומים עובדיתיים והן פרשנות או ביקורת על מהלך המשפט או כל דבר הקשורבו.

זאת מהתעם ש

דוחים מתmeshיכים מצד העיתונות על מיטפחים הנמצאים בעיצומם עשויים ליצור אוירה ציבורית העוללה להשפיע על מהלך המשפט עצמו, על העדים, ואף על השופט המקוצע ביותר. כו� איסור הסוביידיצה חל על הליכים פליליים בלבד (בעבר גם על תביעות אזרחות שבין אדם לחברו וגם על עתירות לבג"ץ).

עבירה על חוק הסוביידיצה נעשית ע"י התקשורות כמעט מיד' יומם, אך אינה נאכpta. התקשורות כן נוהגת לעסוק באשמות או חפות של נאשם, במהלך משפטו, שהרי בד"כ מדובר במקרה חדשוני' שמעניין את הקהל ויש בו דרמה, הפתעה, חוסר ודאות ועימות בין צדדים.

בעידן של תקשורת מקוונת ורשתות חברתיות, קשה עוד יותר לאכוף את איסור הסוביידיצה. (הרשעה נדירה של עיתונאי ע"י בג"ץ, בעניין הסוביידיצה, התרחשה ב-1988 בעת משפטו של ג'ון דמיאניק שהואשם בהפעלת המשרפנות במהלך ההשמדה טרבילינקה. עיתונאי 'ידיעות אחרונות' נוה קליגר, ניצול שואה, הביע באחד מटורייו דעה נחרצת על אשמת דמיאניק והועמד על קר לדין).

אתה הדוגמאות האחרונות והבולטות לעסוק תקשורתית במקביל לדינום בבית משפט היא פרשת אלאור אזריה. בנובמבר 2016, כחודש וחצי לפני שהחיליל אלאור אזריה הורשע בהרגת מחביל מנוטREL, פורסמה בתוכנית "עובדיה" כתבה שכלה בין היתר סרטוני וידאו ועדיות מהמקום בו אירע הירוי בחברון. לקרה השידור עתרה עמותת "ידעות" לבית המשפט בבקשת להוציא צו מנעה לשידור התוכנית. בין היתר טענה העמותה כי עיתוי הפרסום מעורר חשד כי מטרתו הבוררה היא להשפיע על תוצאות המשפט, שכן מדובר בתוכנית ברמת חשיפה גבוהה ביותר, המשודרת בזמן הרגיש שבו יושבים שופטים להכריע דין של אדם. מנגד טענה מערכת התוכנית "עובדיה" כי יש לשדר את הכתבה, כי לאור כל משפטו של אלאור אזריה פרסמו חומרם בכל כל תקשורת. איש ציבור, קצינים, פרקליטים, יועצי תקשורת, התבטאו שוב ושוב בעניין הפרשה וכי הכתבה מתאימה בעיסוק בסוגיות חשובות וחומיות להמשך הדיון הציבורי בפרשה. בסופה של דבר פורסמה הכתבה כמתוכן.

* צו איסור פרסום

אייסור פרסום הוא אייסור המוטל (לפי בקשת אחד הצדדים) ע"י הצנזורה הצבאית או ע"י בית המשפט על אמצעי התקשורות, לפרסום מידע מסוים. האיסור מתנגש בעקרונות של חופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת, ולכן הוא חל רק על מידע שפרסומו עלול לפגוע באינטרסים של הציבור, כגון פגיעה בחקירה משטרתית או פגעה בביטחונה המדינה, או מידע שפרסומו עלול לפגוע באדם מסוים, כגון פגעה בשמו הטוב או סיכון חייו. צו איסור פרסום נשלח, עם הוצאתו, למכRTC העיתונים הגדולים ולאמצעי התקשורות העיקריים.

2 גופים מוסמכים להוציא צו איסור פרסום: בית המשפט והצנזורה הצבאית:

בית המשפט: מוציא צו איסור פרסום, בהתאם לבקשת המוגשת לו, בפרשא מסוימת. בעת הוצאה הצו שוקל בית המשפט את נימוקיהם של מבקשי הצו אל מול העקרונות של חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. לעיתים הצו הוא גורף, ואיסור פרסום כל פרט הנוגע לפרשה (כולל, לעיתים, עצם קיומו של הצו), ולעתים הוא מפרט את המונח בפרסום ואת האיסור בפרסום.

בית המשפט מורה להוציא צו איסור פרסום במקרים הבאים:

- לשם הגנה על ביטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששם הזכר בדיון.
- לשם מניעת פגעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגעה בפרטיותו של אדם עם מגבלות שכלית או نفسית.
- במקרה שהפרסום עלול להביא לפגיעה בחקירה.

הצנזורה הצבאית: תקנה 87 לתקנות ההגנה (שעת חרום) 1945, קובעת שהצensor רשאי לאסור פרסום, אם לדעתו הדבר יפגע בביטחון המדינה, בשלום הציבור או בסדר הציבור.

חשיבות צו איסור פרסום:

1. מניעת שיבוש אפשרי וחסipaת פרטים לגבי מבצע העבירה, כך שימנע מגורמים המעורבים לדעת מה ידעת המשטרה.

2. מניעת בהלה ופאניקה בקרב הציבור.

הבעיתיות בצו איסור פרסום:

1. הקושי באכיפה:

במקרים רבים המידע דולף לרשות האינטרנט למراتות איסור פרסום או לפני הטלתו, ולכן יכולת האכיפה של המשטרה את איסור פרסום הופכת לכמעט בלתי אפשרית. סיבות אפשריות לדיליפת המידע לאינטרנטן:

- הצו מחייב רק את מי שלו נמסר כדי. כך נוצר מצב בו האתרים הגדולים שמקבלים את צו איסור פרסום לא יכולים לפרסם את המידע, אך צו איסור פרסום אינו תקף על אתרים קטנים או אנשים פרטיים, שהרי פרסום הצו ברבים משמעו פרסום המידע שהצו ניסה למנוע את פרסומו מלכתחילה.
- קושי מסווג לאחר נובע מהגלובליזציה של המידע. איסור פרסום תקף רק במדינה שבה הוטל (ולעתים גם מחוץ לה, על אזרחיה של אותה מדינה). הקלות שבה עבר מידע מדינה למיניה מאפשר את פרסום המידע מחוץ לה, על ידי אמצעי תקשורת שאיסור פרסום אינו מחייב אותם. למדינה שבה הוטל איסור פרסום אין דרך להטיל סנקציות מכוון חוק על המפרסם.

2. לעיתים נדמה שהמשטרה עושה שימוש בצו איסור פרסום כדי למנוע ביקורת על המשטרה או סיקור ביקורת של מחדליה. אחת התוצאות החמורות של התנגשות זו היא שהעיתונאים, בעיקר אלה המסקרים את התchrom הפלילי, מוזמנים לחקרות במשטרת ומוצאים עצמים מאויימים על-ידי חוקרם, שוטרים, ולעתים גם על-ידי עורכי-דין באופן שעלה לפגיעה ביכולתם לבצע את תפקידם, ולמנוע זרימה של מידע חיוני לציבור הרחב.

3. פומביות הדיון המשפטי היא חלק מהעיקרונות של זכות הציבור לדעת. יש אמרים שבית המשפט מוכן להגביל פרסומים כאשר מדובר בהליכים משפטיים ובនושאים שבהם הוא עצמו עוסק. ברורו שאיסור פרסום לא רק שולל את זכות הציבור לדעת את הפרשה עצמה, אלא גם מנע דיון ציבוררי באופן טיפולה של המערכת המשפטית בפרשה ומונע ביקורת אפשרית על בית-המשפט.

4. היכלשות מעמד הצהורי הציבורי והנטיתיה של מערכת הביטחון להעדיף שימוש בצווי איסור פרסום גורפים בעניינים בייטחוניים, במקום להסתמך על הצנזורה. העיתיות בכרך היא שלבתם המשפט יש נראה פחות מימוננות והתמצאות בנושאי ביטחון מאשר לצנזרה ומכאן נמנעים פרסומים שהcenזורה לא הייתה מונעת את פרסוםם.

*חוק הנעור

חוק הנעור (טיפול והשגחה) אוסר על פרסוםromo שמו של קטין או כל דבר אחר העשי להביא לידי זיהוי של קטין, בין על ידי כלל הציבור ובין על ידי סביבתו הקרובה, באופן או בנסיבות שיש בהם כדי לגלות כי הובא בפני בית משפט.

החוק נועד להגן על שלוםם של קטינים (מי שטרם מלאו להם 18 שנים) המוגדרים על-פי החוק כ"זקנים" ולמיוש ציוויליהם של קטינים בהליך הפלילי, תוך שמירה על כבודם, מתן משקל ראוי לשיקומם ושיילובם בחברה.

החוק מגדיר 'קטין' נזק' כאחד מכל:

-קטין שלא נמצא אדם האחראי עליו (הוראה, אופטראפוז או מי שהקטין נמצא במשמרתו או בהשגתו).
-קטין שהאחראי עליו אינו מסוגל לטפל בו או להשיג עליו, או שהוא מזניח את הטיפול או ההשגחה.
-קטין שביצע עבירה פלילית ולא הוועד לדין.

-קטין שנמצא משוטט, פושט ידי, או עוסק ברכולות בניגוד לחוק עבודה הנעור.

-קטין הנetuן להשפעה רעה או שהוא חי במקום המשמש לביצוע עבירות.

-קטין שלומו הגוף או הנפשי נפגע או עלול להיפגע מכל סיבה אחרת.

-מי שנולד כשהוא סובל ממתסנות גמילה מסוימת (עקב שימוש בסמים של האם בהיותה בהריון).

החוק גם מגדיר את תפקידיו ומכוותיו של העובד הסוציאלי שעבר הכשרה מיוחדת בנושא חוק זה, וקיים מינוי משר הרווחה לתפקיד העוסק בהגנה על קטינים.

*מניעת פרסום פרטי נפגעות/ נפגעי תקיפה מינית

החוק אוסר לזהות נפגע/ת או מתלוון/ת על עבירות מין. אפילו בבית המשפט אין מוסמך להתריר את הזיהוי, אלא אם כן המתלוון מצהיר בבית המשפט שהוא מסכים לחשיפה.

איסור זה תקף גם אם החשוד בעבירות מין זו-כה לחלוון וזאת כדי לא להרטיע נפגעי עבירות מין מהתלוון בעtid.

